

Українська Католицька Церква Св.Родина

Парох: о. Микола Олів'ян Попович
225 N. 4th St.

Lindenhurst, NY 11757

Phone: (631) 225-1168 / Fax: (631) 225-1177

E-mail: popovici1@aol.com

Web Page: www.holyfamilyucc.com

Facebook: Saturday School:

<https://www.facebook.com/HFukrainianSchool>

Holy Family Ukrainian Catholic Church
225 N. 4th St., Lindenhurst, NY 11757

Pastor: Fr. Olvian Nicolae Popovici

Phone: (631) 225-1168/ Fax: (631) 225-1177

Parish Center: (631) 225 - 1203

E-mail: olvianpopovici@yahoo.com

Trustees: Silvia Smith (516) 712 - 5526

Nadiya Moskalyuk (631) 579-1519

Choir Director: Iryna Popovych 943-3348

Nataliya Popovici – English cantor

Web Page: www.holyfamilyucc.com

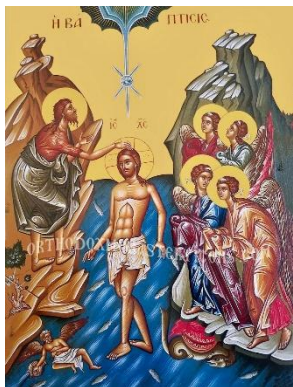
Sunday Divine Liturgies: 9:00am-English / 10:15am - Ukrainian

Weekday Divine Liturgies: 8:00 am or 9:00am or 7:00 pm Holy Days Liturgy: 9:00 am or Previous Day at 7:00pm

Січень – Вісник No. 2A/24 - CHURCH BULLETIN – ЦЕРКОВНИЙ ВІСНИК

January 1, 2024 / Січень 1, 2024

Слово святого Іоанна Золотоустого на свято Богоявлення

Хочу, улюблені, святкувати і

торжествувати, тому що святий день провіщення є печатка свята і день торжества. У першому випадку народжений з утроби Пречистої Діви явився для дітей як дитина, для матері — сином, волхвам — як цар, пастирям — як пастир добрий, Який, за словом Божественного Писання, «душу свою покладає за овець» (Ін. 10, 11). У другому випадку, саме в час Свого хрещення, Він приходить на Йорданські води для того, щоб омити гріхи митарів і грішників. Говорячи про надзвичайну чудесність такої події, премудрий Павло викликає: «Бо благодать Божа з'явилася, спасенна для всіх людей» (Тит. 2, 11). Бо нині світ просвіщається у всіх своїх частинах: радіє насамперед небо, передаючи людям голос Божий, що сходить з небесних висот, освячується польотом Духа Святе повітря, освячується єство води, ніби привчаючи омивати разом з тілами і душі, і усе творіння земне радіє. Один тільки диявол плаче, бачачи святу купіль, приготувану для затоплення його могутності. Про що ж іще повідомляє Євангеліє? «Тоді приходить Ісус із Галілеї на Йордан до Іоанна хреститися від нього. Іоанн же стримував Його і говорив: мені треба хреститися від Тебе, і чи Тобі приходити до мене?» (Мт. 3, 13—14). Хто бачив Владику, що стоїть перед рабом? Хто бачив царя, який схилив би голову перед своїм воїном? Хто бачив пастиря, якому б вівця вказувала шлях? Хто бачив начальника ристалища, який би одержував нагороду від того, хто тренується в перегонах? «Мені треба хреститися від Тебе» — тобто, Владико, Ти сам дай мені те хрещення, яке Ти хочеш дати світові. Я маю потребу в тім, щоб Ти охрестив мене, бо я перебуваю під тягарем праотцівського гріха і ношу в собі отруту змія. Я маю потребу в омиванні скверни древнього злочину, а Ти заради яких гріхів прийшов хреститися? Про Тебе і пророк свідчив: «Не вчинив гріха, і не було неправди у вустах Його» (Іс. 53, 9). Як же, Сам даруючи спасіння, Ти прагнеш очищення? Ті, що хрестяться, за звичаєм, сповідають гріхи свої; що ж маєш Ти сповідати, коли Ти зовсім безгрішний? Навіщо Ти жадаєш від мене того, чого я не навчений? Не

наважуюся зробити те, що перевищує мої сили; не знаю я, як омити світло, не вмію освітити сонце правди. Ніч не освітлює день, олово не може бути чистіше за золото, глина не може виправити гончаря, море не бере струмків у джерела, ріка не має потреби в краплях води, чистота не освячується скверною, і засуджений не відпускає на волю суддю. Мені потрібно хреститися від Тебе. Мертвий не може підняти живого, хворий не зціляє лікаря, і я знаю неміч мого єства! Учень не вищий за вчителя, і слуга не вищий за господаря свого (Мф. 10, 24). До мене не приступають херувими зі страхом, мені серафими не кланяються і не виголошують трисвятого. Я не маю престолом небо, мене не провіщала як волхвам зірка, Мойсей, угодник Твій, ледь сподобився бачити ззаду Тебе (Вих. 33, 23), як же я наважусь доторкнутися до пресвятої глави Твоєї? Навіщо Ти повеліваєш мені звершувати те, що перевершує мої сили? Не маю я руки, якою б міг охрестити Бога: Мені потрібно хреститися від Тебе. Я народився від старої, бо Твоєму велінню не могла протистояти природа. Перебуваючи в утробі матері моєї і не маючи можливості говорити сам, я скористався тоді її вустами, а тепер сам, своїми вустами, прославлю Тебе Невмістимого, Якого вмистив дівочий ковчег. Як же Ти просиш, щоб я поклав на Тебе руки? «Мені потрібно хреститися від Тебе, і чи Тобі приходити до мене?» (Мф. 3, 14); «Він погляне на землю — і вона тремтить» (Пс. 103, 32); Ти по водах як по землі ходиш, — Ти є Той, про Кого я багато разів викликував під час проповіді: «Гряде Сильніший за мене слідом за мною, Якому я недостойний, нахилившись, розв'язати ремінь взуття Його!» (Мк. 1, 7), — Тільки на Твою невичерпну благодать покладаюся і сподіваюся на Твоє невичерпне чоловіколюбство, заради якого Ти і блудницю допускаєш витирати пречисті Твої ноги і доторкнутися до Твоєї пресвятої глави. Що ж говорить йому Господь? «Залиш нині, бо так належить нам виконати всяку правду» (Мф. 3, 15). Залиш нині! Тому що цей ворог хоче спокусити Мене як людину, і Я перетерплю це для того, щоб довести його безсилля, бо скажу йому: «Не спокушай Господа Бога твого» (Мф. 4, 7; Втор. 6, 16). О нове чудо! О невичерпна благодать! Христос звершує подвиг, а я одержую шану; Він воює з дияволом, а я стаю переможцем; Він зміїну голову розтрощує у воді, а я ніби справжній борець вінчаюся; Він хреститься, а з мене знімається скверна; на Нього сходить Святий Дух, а мені подається очищення гріхів; про Нього Отець свідчить як про Свого улюбленого Сина, а я стаю сином Божим заради Нього; Йому відкриваються небеса, а я вхожу в них; перед Ним, що хреститься, являється горне царство, а я його дістаю в спадкоємне володіння; до Нього звертається голос Отця, і разом з Ним закликаюся і я; Отець благоволить до Нього, і мене також не відкидає. Зі свого боку я прославляю Отця, Який з небес подав голос Свій; Сина, Який охрещується на землі, і Духа, який зійшов як голуб, Бога Єдиного в Трійці, Якому я і буду завжди поклонятися. Амінь.

Про освячення помешкань на ЙорданНавіщо здійснюються освячення помешкань? З давніх-давен християни намагались максимально повно освятити – наповнити Божою благодаттю – своє життя. Звісно, в першу чергу освячували вони себе правильним християнським життям та участю у Святих Таїнствах Церкви. Особливим чином посвячувались Богу храми та власні помешкання. Звісно, ранні християни не мали такого розвинутого богослужбового чину, який ми з вами маємо сьогодні, однак схематично і по суті, це було теж саме освячення. Складалось воно, як і тепер, з читання молитов, кадіння кімнат кадильним фіміамом, написанням на стінах зображення св. хреста та помазання його святим елеєм. Також віддавна існує традиція, що на свято Богоявлення, та кілька днів по цьому (до віддання свята), священник з молитвою відвідує оселі своїх парафіян для того, щоб поблагословити їх агіасмою – освяченою в день Хрещення Господнього водою. Освячена в той день Великим Водосвяттям свята вода є великою християнською святинею, та має особливі фізичні й духовні властивості. Знаючи це, віруючі люди з великою радістю хочуть бачити у себе священнослужителів, які молитвою та оропленням освяченою водою виганяють з оселі злі сили, та закликають на допомогу Ангела хоронителя.

Як слід готуватися до цього освячення?До освячення дому та відвідання його священником, очевидно, християнину слід готуватися двояким чином: внутрішньо та зовнішньо. З внутрішнього боку, ми повинні мати щире бажання запросити в дім не лише священнослужителя, а й того ангела-хоронителя, котрий там охоронятиме нас надалі. Маємо розуміти, що все, що відбуватиметься на наших очах ззовні під час обряду, має також глибокий духовний, внутрішній зміст. Через зовнішні вияви богосланування на нашу оселю сходить ласка Божя та відганяється все лихе й нечисте. І ось, наше завдання, усвідомлюючи всю важливість такого богослужіння, надалі привести в норму не лише оселю, а й власне життя, живучи за Заповідями Господніми. Якщо люди оселю освячують, а самі залишаються жити в гріху – праця священника не матиме жодного сенсу. Тому, досвідчені духівники рекомендують разом з освяченням своєї зовнішньої оселі – будинку, принагідно приступити до Таїнств Покаяння та Євхаристії, котрі очищують людину зсередини. **Які предмети потрібні для цього?**Для освячення, чи точніше, благословення оселі священником в період Йорданських свят з боку парафіян не потрібно нічого особливого. Однак, їм належить заздалегідь привести в належний стан, старанно прибрати всі приміщення, які планується ороплювати освяченою водою. Деякі священники ороплюють ванні кімнати та туалети, деякі ні. У будь-якому випадку слід шукати здоровий глузд, та не плутати сакральне з профанним.

Як саме відбувається цей обряд?Хоча в традиції Церкви віддавна існують особливі молитви, зокрема складені святим Проклом, патріархом Вселенським чи святим Софронієм Єрусалимським. **Чим відрізняється йорданське освячення від освячення нового будинку (майна, новопридбаного транспортного засобу і т. д.)?**З точки зору богослов'я обряд звершений священником під час Йорданських свят краще буде назвати не освяченням, а благословенням раніше освяченого дому. Повний чин освячення дому звершується після побудови чи вагомого ремонту оселі. При чому, декілька разів: освячують ділянку перед початком будівництва, моляться під час закладення першого каменю та вже потім – перед входом в новий дім. І далі, щороку в час Богоявлення священнослужителі наче поновлюють ту благодать. Якщо віруючих багато, а священник – один, то парафіяни повинні розуміти складність ситуації, з якою він зустрічається на практиці. З одного боку душпастир хоче усім без винятку присвятити максимальну увагу та любов, а з

іншого – це потрібно робити досить швидко, щоб за час свят завітати до кожної оселі де його чекають. Тому, з уваги на те, що в таких умовах обряд не може бути надто тривалим, по його закінченні краще всього буде одразу домовитись про чергову зустріч, уже для повноцінного спілкування, коли для спілкування пастви з пастирем буде більше часу. **Йорданська вода лікує і не має терміну придатності** Традиційно на Богоявлення, 6 січня, відбувається освячення води. Так, про неї говориться як про джерело життя. Крім того, вода спалює гріхи і рятує життя людині. Не дарма ж без неї жоден із нас не може обійтись. «Якщо ж говорити про живу воду, то вона добре описана в книзі Левіт. Вона омиває від гріха, від будь-якої чоловічої чи жіночої нечистоти. Від самого початку світу вода є джерелом позитивної енергетики і дає життя не тільки тілу, але й душі». Що ж до йорданської води, в якій хрестився Христос, то вона, якраз, і має всі ті властивості «живої води». Й для цього, як пояснює священник, зовсім не обов'язково їхати в Єрусалим. Головне, аби під час освячення було строго витримано процедуру. А вона складається з трьох етапів – трисвічника, що символізує Святу Трійцю; благословення води рукою священника (в знак Божої присутності); та занурення в неї хреста (символ хрещення в Йордані Ісуса Христа). Він бажано повинен бути срібним. Адже вважається, що цей метал очищає воду. «Саме ця вода, а не та, яку приносять до храму із собою, має нестися додому і тільки нею священник повинен кропити людей. – Адже інакше немає гарантії, що вода буде освяченою. Вона не має терміну придатності – не сується і не цвіте. Цілющі властивості йорданської води помітили навіть науковці. «Вода – це така річ, яка може резонансно взаємодіяти з іншими полями, — каже кандидат фізико-математичних наук, директор Міжнародного інституту людини і глобалістики «Ноосфера» Олег Лукша. – І саме на Водохреща Земля потрапляє в точку, коли потік частинок, які змінюють властивості води є особливо інтенсивним. Її структура перебудовується у стабільнішу. Електромагнітні коливання святої води і здорових органів людини тоді фактично збігаються. Тому саме таку воду ми і називаємо живою, адже саме вона сприяє посиленню життєдіяльних властивостей. Відтак організм людини, та й не тільки, почуває себе значно краще». А молитви, переконаний науковець, який читають цього дня над водою, ще більше посилюють її унікальні властивості. Тим більше, що в зимовій воді немає мікробіологічних складових, що теж сприяє тому, що її кластерна життєдайна структура не руйнується. Що ж до освячення води в інші дні – на Маковея, або ж на відпустові свята – то завдяки відповідній молитві, яку кілька разів повторює священник, просячи її йорданської сили, вона отримує ті ж якості, що й на Водохреща. **І радість вічна...**Іноді кажуть, що християни «вірять у загробне життя». Це не те, щоб неправильно, але створює невірне враження. З поняттям «загробне життя» у багатьох з нас асоціюється сумовите існування привида, напівпрозорий силует якого літає над кладовищем. Біблійське ж одкровення розповідає про інше: життя, котре ми отримаємо, набагато більш реальне, істинне і, поза порівнянням, більш щасливе, ніж теперішнє. Як говорить апостол Павло: «Бо знаємо, що коли земний наш дім, ця хатина, розвалиться, ми маємо від Бога житло на небесах, дім нерукотворний, вічний. Від того ми і зітхаємо, бажаючи облачитися в небесне наше житло» (2 Кор. 5:1-2). Ми дійсно створені для щастя, і для щастя значно більшого, ніж усе, про що ми могли мріяти. Трійдиний Бог, Отець, Син і Святий Дух, створив нас саме для того, щоб розділити з нами ту повноту любові, радості, перемоги життя, котрими володіє Він Сам. Якщо ми послідуємо шляхом віри та послуху, то опинимось там, де всі наші скорботи обернуться вічною радістю. Більш того, навіть тут, на землі, зберігаючи заповіді та надіючись на допомогу Божу, ми будемо більш щасливі, ніж якби намагались влаштувати життя по-своєму. Жажлива, абсурдна дурість гріха є в тому, що ми весь час намагаємось шукати щастя там, де можемо знайти лише тимчасові або вічні нещастя. Покаяння – це знайдення здорового розуму, коли ми звертаємось до нашого істинного блага і призначення – і до істинного щастя.

Свято Богоявлення, яке в народі називають ще Водохрещенням, воно завершує цикл Різдвяних свят. Йдеться про хрещення Ісуса Христа в ріці Йордан, під час якого Христос об'являє себе як Месію і Спасителя. Про це свідчить при Хрещенні, як каже Євангеліє, сам Отець Небесний голосом із неба: «Ти єси Син мій любий, у тобі — моє уподобання» (Мр. 1, 11); свідчить Святий Дух, що у вигляді голуба сходить на Нього; свідчить також Іван Хреститель, вказуючи на Нього: «Ось Агнець Божий, який гріхи світу забирає» (Йо. 1, 29). Свято Богоявлення у перші віки християнства вважалося збірним, бо стосувався кількох подій із життя Ісуса Христа, які свідчили про Його божественність, а саме: його Різдва, поклону мудреців, Хрещення, чуда в Кані Галилейській і чудесного помноження хліба. Тому й сьогоднішню назву свята «Богоявлення», як стверджує у книзі «Пізнай свій обряд» о. Юліан Катрій, треба розуміти у множині, бо вона означає празник святих Богоявлень. Разом з празником Пасхи та Зіслання Святого Духа, празник Богоявлення належить у Східній Церкві до найдавніших. Його почали святкувати в кінці II або на початку III ст. Про нього згадує у своїх творах святий Климент Олександрійський (+ 215). В Апостольських постановах, творі IV століття, про цей празник сказано: «Нехай празнують празник Богоявлення, бо того дня явилось Христове божество, про яке свідчить Отець при хрещенні і Святий Дух у виді голубині, вказуючи на Христа». При Христовім Хрещенні об'явилася Пресвята Тройця, яка посвідчила про Його божество. На третьому часі в навечір'я празника читаємо: "Тройця, Бог наш, себе сьогодні нероздільно явила, бо Отець об'явленим свідоцтвом заявив споріднення. Дух же у голубиному виді зійшов із небес, Син свою пречисту голову склонив Предтечі і хрестившись, визволив людей із неволі, бо Він чоловіколюбець", — пише о. Катрій. Перед празником Господнього Богоявлення у богослуженнях говориться: «Вифлеєм залишивши, преславне чудо, спішімо до Йордану душею гарячою і там побачимо страшне таїнство" (Світилен утрєні з 3 січня). З празником Богоявлення тісно пов'язане Велике або Йорданське Водосвяття. У Східній Церкві є два способи освячення води: велике і мале водосвяття. Мале водосвяття використовують з різних нагод, зокрема в день храмового празника. Велике або Йорданське Водосвяття відбувається два рази в році: в навечір'я і в день празника Богоявлення. Історики вважають, що перші подібні чини були пов'язані з хрещенням оглашених. Пояснено практику тим, що в Навечір'я водосвяття вважається символом колишнього хрещення оглашених, а водосвяття вдень празника уже відбувається в пам'ять про Христове хрещення в ріці Йордані. Від XIII сторіччя чин Водосвяття стає щораз більше наближеним до сьогоднішнього. Від найдавніших часів Церква вважає освячену Йорданську воду великою святістю та приписує їй чудодійну силу для душі і тіла. У проповіді на празник богоявлення св. Іван Золотоустий пише: «У цей празник опівночі всі, зачерпнувши води, приносять її додому та зберігають увесь рік... І діється дивне явище: та вода у своїй істоті не псується від довготи часу...» Часто Йорданське Водосвяття відбувається на ріці, якщо в цей день — великий мороз та є крига, то прорубують ополонку у вигляді хреста. Вірні можуть скупатися в освячених водах ріки. У навечір'я Богоявлення, за традицією, родини збираються за столом вечеряти, ця вечеря називається в народі «Голодна кутя» (перша — «Багата кутя» — на Святвечір 6 січня, друга — «Щедра кутя» — в навечір'я обрізання Господнього). Родичі та знайомі відвідують одні одних у ці дні, зв'язуючи радісну подію, зокрема і через щедрівки та колядки.

Собор св. Івана Хрестителя, «найбільшого з-поміж народжених від жінок», відзначають 20 січня за Юліанським календарем.

Наступного дня після святкування Богоявлення — 7 січня, Східна Церква святкує Собор св. Івана Хрестителя, віддаючи йому шану за те, що він хрестив Господа Ісуса Христа. У народі кажуть: «Іван Предтеча бере свята на плечі», оскільки завершується цикл різдвяних свят. Іван Хреститель народився в сім'ї священика Захарії та Єлисавети, родички Богородиці, коли вони були у похилому віці й вже не сподівалися на потомство. Він був посланий Богом, щоб приготувати вибраний народ до визнання Ісуса Христа Месією. «Він буде великим в очах Господніх» (Лк. 1, 15), — каже ангел до батька св. Івана Захарії, сповіщаючи йому новину про те, що невдовзі у нього народиться син. Іван Хреститель, якого ще називають Предтечею, своїм суворим способом життя дав взірцевий приклад богопосвятного життя. Він закликав людей до покаяння, кажучи: «Слідом за мною йде сильніший від мене, що Йому я недостойний, нахилившись, розв'язати реміньця Його сандалів. Я вас хрестив водою, а Він хреститиме Святим Духом" (Мк. 1, 7-8). За відважне проповідання і напоумлення навіть безбожного царя Ірода Іванові відрубали голову. Частина його святих мощей похована у Севастії. Культ Івана Хрестителя, зокрема у Східній Церкві, — особливий. Він єдиний з усіх святих після Богородиці, що має свій празник Зачаття і празник Різдва. Впродовж церковного року у Східній Церкві відзначають 6 празників в честь цього святого: празник Зачаття (6 жовтня за старим стилем/23 вересня за новим стилем), Різдва (7 липня за ст. ст./24 червня за н. ст.), Усікновення Голови (11 вересня за ст. ст./29 серпня за н. ст.), Перше і Друге Знайдення Голови (9 вересня за ст. ст./24 лютого за н. ст.), Третє Знайдення Голови (7 червня за ст. ст./25 травня за н. ст.) і Собор святого після празника Богоявлення (20 січня за ст.ст./7 січня за н.ст.). У самому Євангелії наводяться слова Христа: «Істинно кажу вам, що між народженими від жінок не було більшого від Івана Хрестителя» (Мат. 11, 11). О. Юліан Катрій у книзі «Пізнай свій обряд» так характеризує постать Івана Хрестителя: «Його особа поміж святими Старого Завіту особливо визначна, незвичайна і геройська. Св. Іван Хреститель це велетень духа, що стоїть на грані двох Завітів: Старого й Нового. Він замикає пророків, а відкриває апостолів. Він не тільки пророк, але й предтеча-вістун, хреститель і мученик. Він самотній мав ласку хрестити того, що Його інші пророки тільки предсказували та в душі бачили. Він був очищений від первородного гріха ще в лоні своєї матері».

.....СКАРБИНКА МУДРОСТІ – СВЯТІ ЖІНКИ

71. Хто буде спасений? Той, за ким постоїть Пречиста Діва Марія (св. Діонісій).
72. Хто не визнає святої Богородиці, є відлучений від Бога (св. Григорій Назіянський).
73. Служити Марії – значить панувати, а зачислитися до її невірників – значить більше, як посідати царство (св. Бонавентура).
74. Набожність до Пречистої Діви є непомильним знаком спасіння: Бог дає його лише тим, котрих призначив до неба (св. Іван Дамаскин).
75. Як віск тає при вогні – так і диявольська сила тає, коли побожно звиваємо ім'я Марії (св. Бонавентура).
76. Не з браку довір'я до Божого милосердя звиваємо Пречисту Діву Марію, але зі страху перед своєю негідністю (св. Анзельман).
77. Бог хоче, щоб ми одержували всі ласки через руки Марії (св. Бернард).
78. Марія – зірка моря! Це слово походить з неба. Марія – ясна зоря, вознесена Провидінням понад велике і широке море цього світу, сяючи заслугою і власним прикладом. Нам – дороговказ і спасіння. Коли тобою кидають хвилі, не відвертай очей від Неї (св. Єронім).
79. Дівичтво не є обмеженням місії жінки, бо плодючість духа

перевищує плодючість тіла (Мішель Куаст).

80. Жінка сильніша за чоловіка та вірніша в годину страждання. І Марія Магдалина, і Марія Клеопова, і Соломія! (св. Хосе Ескрива).

81. Хоч я дуже люблю тебе, але воліла б бачити тебе померлим на нарах, ніж довідатися, що ти образив Бога одним смертельним гріхом (Софія Шептицька до сина Андрея).

82. Св. Макрина намовила свого брата св. Василя Великого покинути успішну кар'єру адвоката і розкоші світу, щоб посвятити своє життя для Бога (о. Ігор Цар).

83. Мама св. Григорія Богослова, св. Нонна, прийшла на похорон своєї дочки св. Горгонії в білій одежі, бо вірила, що смерть для християн – то не кінець, а початок вічного життя, то не смуток, а радість для тих, хто дивиться на це очима віри (о. Ігор Цар).

84. Мама св. Івана Золотоустого, Анфіса, на 20-му році життя залишилася одною з найбагатших вдів Антіохії. Однак не думала про життя в розкошах, а посвятилася цілковито Богові та вихованню своєї дитини. Бог прийняв жертву доброї матері, і син став славою Церкви (о. Ігор Цар).

90. Найціннішим скарбом, яким Бог обдарував людину, є свобода.

91. Хто змирився з рабством, – той став на коліна перед дияволом (о. Ігор Цар).

92. Я боровся не за свою свободу, а свободу вітчизни, і таке завзяття виявив не задля того, аби самому бути вільним, а щоб жити серед вільних (Катон).

93. Не пийте горілки і не куріть цигарок, – тоді окупанти не зможуть знищити наш народ (Іван Пилипчук).

94. Треба кохати ідею понад усе на світі і не міняти свободу на кусок м'яса (о. Ігор Цар).

95. Проти вітру перти, проти хвиль плисти, сміло аж до смерті хрест важкий нести (Іван Франко).

96. Якщо переконання, за які ви боролися, потерпіли поразку, – хай вірність ваша торжествує свою перемогу.

97. Коли борешся за справедливість і хочеш стати святим – очікуй вигнання і місця за ґратами.

98. Підлість і зрада постійно супроводжують того, хто хоче щастя для всіх людей; але це найкраща школа і золота наука від Бога, яку за гроші не купиш (о. Ігор Цар).

99. Я дякую Всевишньому за те, що мене били в тюрмах і на волі! Дякую Йому за те, що мене били, а не величали раби! (Патріарх Йосиф Сліпий).

100. Не пасує, щоб нас чорти хвалили, – бо гріш ціна такому життю (о. Ігор Цар).

101. Якби раби не похилили голови, – то не стояв би я нині над берегом Неви (Тарас Шевченко).

102. Злі володарі є звичайною карою Божою за гріхи народу (св. Августин).

103. Далеко важливіше завжди пам'ятати, щоб народ і його представники трималися Бога, ніж запитувати, чи Бог стоїть на боці народу (Авраам Лінкольн).

104. Ті, що живуть в Україні, нехай кріпляться Святим Духом, а Боже Провидіння зарахує їх до когорти святих! (Папа Іван XXIII).

105. Любов до Бога і Батьківщини – це дві найбільші любові кожної благородної душі (Папа Пій XII).

106. Якщо тебе, Єрусалиме, я забуду, – нехай забудеться моя десниця! (Пророк Давид).

107. Ім'я Митрополита Андрея Шептицького залишиться благословенним навіки у Божій Церкві, яка завжди пам'ятатиме його палку ревність за спасіння душ та мужню відвагу в обороні навіть і національних прав свого народу (Папа Пій XII).

108. Патріотизм – це не якась чисто політична справа, але справжня християнська чеснота, що випливає з 4-ої Божої заповіді (о. Іриней Назарко, ЧСВВ).

109. Справу Церкви від національних першнів неможливо відділити.

Так було століттями, так є і тепер. Хто є українцем-християнином, той є теж українським патріотом (Патріарх Йосиф Сліпий).

110. Кому бракує серйозності, відповідальності та характерності, неохоти постояти за правду й за неї жертвуватися – той духовний нігіліст і релігійний самовбивця (о. Василь Зінко, ЧСВВ).

111. Ми всі мусимо виступити як один український народ в обороні нашої Святої Помісної Церкви, державності і наших прав (Патріарх Йосиф Сліпий).

112. Я люблю Бога і Україну, але волію кінець світу, ніж має бути Україна без Бога! (о. Ігор Цар).

113. Безбожники знищили моє тіло, але їм не вдалося знищити мого духа! (блаженний Василь Величковський).

114. Усе, що я робив, було на користь Карпатської України. А коли така Божа воля, щоб я став мучеником, то я це приймаю без нарікання (Президент о. Августин Волошин).

115. Ми повинні своєю смертю вчити майбутніх, як жити (Леся Українка).

До вашої уваги: Церковні Заповіді

“Істино кажу вам : Усе, що ви зв’яжете на землі, буде зв’язане на небі. (і все, що розв’яжете на землі, буде розв’язане на небі)” (Матей 18:18).

Церковні закони видають єпископи, наступники апостолів, зокрема Папа, наступник Святого Петра що був головою апостолів, тому Папа має владу над цілою Католицькою Церквою.

Головні Церковні Заповіді є:

1. Встановлені свята святкувати.

2. У неділі й свята Служби Божі набожно вислухати.

3. Наказані пости зберігати.

4. Кожного року принаймі раз сповідатися і в Великодній час причащатися.

5. Весіль і забав у заборонені часи не справляти.

6. Злих книжок і часописів не читати.

7. Церкви й католицькі школи удержувати.

Що кажуть нам дві перші церковні заповіді? Вони кажуть нам, що в неділю і свята не вільно без важкої причини робити тяжкої фізичної роботи, та що в ті дні треба вислухати набожно Служби Божої.

Роздуми про віру в Бога

Вірую в Бога... Але що це є віра? Якщо задумуємося, що означають ці слова, якщо поглянути на них «із-зовні», це твердження – «Вірую в Бога» – стає загадковим, навіть якщо перед тим ми мали враження, що це розуміємо. Перш за все, очевидно, що віра є чимось іншим від знання, щонайменше від знання в звичайному сенсі цього слова. Коли я кажу : «Вірую в Бога», тобто знаю, що Бог існує – цей вид знання зовсім неспівставний з тим знанням, що, наприклад, у моїй кімнаті знаходиться стіл або надворі падає дощ. Таке знання, яке ми називаємо об'єктивним знанням, не залежить від мене, але проникає в мою свідомість незалежно від моєї волі, від мого свобідного вибору. Воно є «об'єктивним», і я – суб'єкт, особа, всередині мене – можу лише його прийняти та вчинити його своїм. Однак, коли я кажу: «Вірую в Бога», це твердження вимагає вибору, рішення; інакше кажучи, вимагає дуже особистої участі цілої моєї істоти. Але коли ця особиста участь, цей вибір зникає, тоді моя віра вмирає, стає практично неіснуючою. І так, справжня такого роду віра стає дуже далекою від наших здібностей та досягнень, і при тому ми не можемо переіменити нашу віру в об'єктивний елемент, завжди рівний сам собі, як невід'ємну частину наших переконань та нашого бачення світу. Багато людей звертається до Бога в страху, в нещастях, в терпінні, але в той час, коли ці труднощі зникають, ці люди повертаються до звичайного життя, яке не має більше нічого спільного з вірою та живуть так, немовби Бог не існував. Ще більш численними є ті, які вірують не стільки в Бога, але в релігію, як не дивно це може здаватися. Ці люди почуваються добре в Церкві, віднаходять в ній потіху та

розраду. Багато з них вже від самого свого дитинства звикли до цієї «сакральності» (святості) Церкви та релігійних обрядів. Там все є прекрасним, глибоким, таїнственным, не так як у повсякденному житті – недобре та погано. Вони ототожнюють себе з цією «релігійністю», ніколи не вникаючи у її глибину. Релігійність, натомість, не має нічого спільного з «реальним» життям. Релігійність пропонує добрі та чисті «досвіди», допомагає жити. Проте згідно з цією схемою, релігійність є відокремлена від життя і життя відокремлене від релігійності. Вкінці існує третя категорія людей. Йдеться про тих, які вважають релігію чимось корисним і необхідним для людського суспільства, для нації, для родини, для дітей, для тих, які вмирають, і для хворих, для підтвердження чесності та моральності; йдеться про тих, які зводять релігію до власної вигоди. Дуже часто матері звертаються до священника з проханням, щоб викоринив з серця їхніх дітей цей чи інший поганий нахил: «Отче, скажіть моїй дитині, що Бог все бачить, отож вона буде мати страх і не зробить тої чи іншої речі». Релігія як допомога і розрада. Релігія як певний вид захоплення святим і надприродним. Релігія як користь. Говориться, що у всьому цьому є лише частина правди. Проте, коли релігію зводиться тільки до цього, вона не є більше вірою, про яку говорить Апостол на світанку християнства: «Віра є запорукою того, чого сподіваємося, – доказ речей невидимих» (Євр 11,1). Роздумаймо над тими дивними словами: «запорука того, чого сподіваємося, – доказ речей невидимих». Видаються дивними, тому що кожне з них, на перший погляд, містить в собі певну суперечність. Якщо я знаходжуся на етапі очікування чогось, на етапі надії, то тільки тому, що ця річ ще не зреалізувалася, інакше, не було б більше чого очікувати, на що надіятися. Оскільки більше це стосується невидимого, тобто того, чого неможливо спостерігати чи досліджувати. Як можна побачити, розпізнати, отримати певність чогось справжнього та правдивого, якоїсь дійсності, добра, яке посідаємо? Тим не менш, саме завдяки цим, на перший погляд, парадоксам апостол визначає віру. Слід зазначити, передовсім, що це визначення не містить слова «Бог». Це слово появиться в наступних віршах. Проте тут говорить про віру, як про особливу умову, характерну для людини – як про дар, що його має людське буття. Але про який дар говориться? На це питання можна відповісти, що йдеться про певне стремління, притягання (приваблення), очікування бажаного, передчуття чогось іншого, для чого варто жити. І тут є дещо трохи дивне: майже так само визначає людину атеїстичний філософ Жан-Поль Сартр: «Людина, – каже він, – є безцільною (даремною) пристрасною». Він називає цю пристрасність, це прагнення «даремним», тому що, на його переконання, воно оманливе й насправді людині нікуди прагнути, нічого очікувати, нічого бажати. Але важливо те, що і він знаходить в людині це очікування і спрагу. Так ось віра, повертаючись до апостола Павла, це знання того, зустріч з тим, чого людина, сама можливо того й не знаючи, очікує; прагнення і жага, які і визначають її життя. Без цієї спраги, без цього очікування не було б і зустрічі. І коли б не було того, чого людина прагне, то не було б в людині й цього очікування. В цій зустрічі невидиме стає впевненістю, чимось, що відчуваю як моє, як дійсність. Все це означає, що віра, в християнському досвіді, є плодом і проявом не просто певного знання, не є вирахуванням певного розумування чи аналізу, не є результатом інтелектуального розрахунку, але в той же час не є навіть просто релігійними емоціями, які в один момент можуть з'явитися і потім зникнуть. Віра по суті – це зустріч, реальна зустріч між тим, що знаходиться глибше в людині – тою спрагою, яка є так виразною її частиною – з Тим, до Кого ця спрага є спрямована, навіть якщо ми цього не є свідомі. Про цю зустріч, про це «здійснення очікуваного» і «впевненість у невидимому», найкраще сказав Святий Августин: «Ти створив нас для себе,

Господи, і наше серце неспокійне, допоки не спочине в Тобі». Проте це і провадить нас до третього, найбільш таїнственного слова в нашому визнанні віри: «Вірую в Бога», це веде нас до слова Бог. «Бога ніхто ніколи не бачив» (Йо 1, 18). Це сказав не атеїст і не віруюча людина, що сумнівається у своїй вірі, ані хтось, хто зайнятий своїми справами і для піднесених тем не має часу. Це сказав апостол Йоан, чия пристрасна, вогненна віра крізь тисячоліття обпалює кожного, хто бере в руки його послання. «Бога ніхто ніколи не бачив». Але що ж тоді означає ця споконвічна віра? На що, на кого вона спрямована? Що вкладає людина в це таїнственне, найбільш логічно нез'ясовне з усіх створених людиною слів? До цих пір, кажучи про твердження «я вірую в Бога», я говорив про два перших слова цього твердження: про «я», з якого воно починається, і про віру, яку «я» ісповідує. Я говорив про віру, що це, перш за все, якась віддача себе або самовіддача, але яка тільки тому і лише тоді можлива, коли людина знає, дізнається те, чому вона себе віддає, подібно до того, як і любов спалахує в душі одночасно з появою коханого. Але ось улюбленого ми бачимо, і бачачи – знаємо, і дізнаючись – любимо. А Бога «ніхто ніколи не бачив». Чи означає це, що ми Його відчуваємо?

Тут розкривається бідність, недостатність, безпорадність слів, коли ними потрібно висловити головне та ще й до кінця невисловлене. Бо цілком очевидно, що слово «почуття», «відчувати» може означати стільки різних станів, розумових рухів, настроїв, що на ньому одному не побудуєш, з одного нього не виведеш віри. Так, звичайно, почуття, але почуття найглибшим чином відмінне від усіх інших почуттів, дійсно, по відношенню до них – чужорідне. Бо про почуття можна сказати те, що часто говорять про смаки: «Про смаки не сперечаються» – одному подобається одне, іншому – інше. Один відчуває так, другий – по-іншому. І якщо віра – тільки одне з таких швидкоплинних почуттів, якщо вона залежить від наших мінущих емоцій, то, дійсно, про неї не посперечаєшся. А саме до такого «почуття», до такої суб'єктивної емоції і зводять віру ті, хто бореться з нею. Один, – кажуть вони, – вірить у таємниче і погане число 13, інший – в наговори і заклинання, третій – у святу воду, четвертий – ще у щось, і ось виходить так, що за вірою не стоїть будь-якого твердого знання (бо «Бога ніхто ніколи не бачив»), ані навіть однорідного почуття, бо почуття основані на емоційному складі даної людини. Тому, повторюю, слова «почуття» недостатньо або ж воно має бути уточнене, очищене від усього, що в ньому не є якраз самою вірою. Так ось, в чому ж тоді самотність, абсолютна особливість того почуття і стану, який ми називаємо вірою? У тому, звичайно, що вона є відповіддю, а відповідь не тільки припускає наявність того, кому ми відповідаємо, але і засвідчує цю наявність. Віра є рухом відповіді не однієї лише душі, а всієї людини, всієї її істоти – раптом щось почула, раптом щось побачила і віддає себе цьому руху. Мовою християнства це можна виразити так: віра походить від Бога, від Його ініціативи, від Його поклику. Вона є завжди відповіддю Богові, відданням людиною себе Тому, Хто дарує себе. Як дивовижно сказав Паскаль: «Бог говорить нам: ти не шукав би мене, якби вже не знайшов». І тому що віра – це відповідь, рух відповіді, в ній завжди залишається і шукання, і спрага, і прагнення. Я шукаю в собі, в своєму досвіді, у своєму почутті відповіді на питання – чому я вірую? І ось, не знаходжу його. Чим є Бог для мене? Пояснення світу і життя? Ні, бо мені очевидно, по-перше, що не через це пояснення я вірую в Нього, і по-друге, що моя віра в Бога якраз і не «пояснює» раціонально всіх таємниць і загадок світу. Мені доводилося не раз в житті стояти біля ліжка вмираючої в страшних муках дитини. І що ж? Як я міг пояснити що-небудь оточуючим, довести, виправдати, як кажуть, «релігійно» ці муки і цю смерть? Ні. Я тільки міг сказати: Бог тут, Бог існує. Я міг лише визнати всю незмірність цієї присутності з нашими

скорботними земними питаннями. Ні, звичайно, віра не появляється з потреби в якомусь поясненні. Але тоді, звідки ж вона приходиться? Від страху загробних мук, від боязні повного зникнення, від закладеного в мені пристрасного і, врешті-решт, егоїстичного бажання не зникнути? Ні, і це не є причиною моєї віри, бо дитячим лепетом видаються мені найрозумніші філософські міркування про загробний світ, вічності і так далі. Що я знаю про все це? І що можу іншим сказати? І не тому я вірю в Бога, що я хочу загробного життя і вічності, а для того вірю в життя вічне, тому що вірю в Бога. Але тоді на питання всіх питань – чому я вірю? – я можу відповісти тільки одне: тому що Бог дав мені цю віру і дає її постійно. Дав саме як дар, як подарунок. В цьому переконує мене та абсолютно ні від чого в світі не залежна радість, той абсолютно ні від чого в світі та житті не залежний мир, що їх я відчуваю в собі. Не завжди, рідко, іноді, в ті хвилини, коли слово Бог перестає бути словом, а стає якби водою, по якій ллється лавина світла, любові, краси, ллється саме життя. «Мир і радість у Святому Дусі» (Рм 14,17), – так сказав апостол Павло і немає інших слів, бо, коли віриш і живеш вірою, вже і слів не треба, і вони майже неможливі. Але хтось може запитати: чому ж не всім дано цей дар, цей подарунок віри? Чому одні вірять, а інші не вірять? Що ж це – вибраність? І чому є ті, хто вірив і віру втратив? Все це важливі, головні питання. У твердженні «Я вірю в Бога» ми розпізнали, відчули, нехай навіть і неясно, «навпомацки душі», перш за все якийсь дар, дарунок з висоти. Я не стільки свідомо, дедуктивно, розумно приходжу до віри в Бога, скільки знаходжу її в собі, знаходжу з подивом, радістю і вдячністю. Знаходжу як присутність, таїнственну, але настільки ясно відчуту, Того, Хто є всім – миром, радістю, тишею, світлом. Ця присутність не може бути від мене, бо немає ні в мені, ні в навколишньому мені світі ані цієї радості, ані світла, ані тиші. Звідки ж вони? І ось я кажу слово, яке все це виражає, все це називає і яке у відриві від цього досвіду, від достовірності цієї присутності не має ніякого сенсу: я кажу слово «Бог». Я не міг би сказати цього незрозумілого слова, якби не було в мене цього досвіду, однак, вимовляючи його, я якби звільняю цей досвід, це почуття від їх суб'єктивності, скороминущості, розпливчастості. Я називаю його зміст і тим самим приймаю цей дар і віддаю йому, зворотним рухом всього мого ества, самого себе. «Я вірю в Бога». І ось виявляється, що ця віра, яку я знайшов на самій глибині своєї душі, не тільки моя, не тільки мій особистий, неповторний, невисловлений досвід, а що вона по-новому пов'язує мене з людьми, з життям, зі світом, виявляється якби звільненням від самотності, на яку, в тій чи іншій мірі, приречені всі люди. Бо якщо радісним було знаходження віри в собі, в своїй душі, в своїй свідомості, то не менш радісним виявляється знаходження тієї ж віри, того ж досвіду також в інших. І не лише зараз, тут, навколо себе, в людей, схожих зі мною, але й через століття, через простір. Ось відкриваю я древню книгу, написану більш, ніж за тисячу років до нашої ери, в світі майже зовсім не схожому на наш, теперішній, і читаю: «Господи, Ти мене випробував і знаєш. Знаєш мене, коли сиджу і встаю я. Думки мої здала розумієш. Чи ходжу я, чи спочиваю, ти добре бачиш; тобі відомі всі мої дороги. Бо ще нема й слова на язичі у мене, а ти, Господи, вже все знаєш. Ти ззаду й спереду мене оточуєш, кладеш на мене твою руку. Що за предивне знання! Для мене занадто високе, недосяжне воно! Куди мені піти від духу твого? Куди мені втекти від обличчя твого? Зійшов би я на небо – ти там еси, ліг би я у Шеолі – і там ти. Взяв би крила зірниці, осівся б на край моря, – і там рука твоя мене б водила, і твоя десниця мене б тримала. Сказав би я: Принаймні тьма нехай мене покрийє, і світло, неначе ніч, мене сповіє, – та навіть темрява для тебе не занадто темна; і ніч, немов день, світить. Так темрява, як і світло! Ти створив моє нутро, ти мене виткав в утробі матері моєї. Хвалю тебе, що

створив мене так дивно; діла твої предивні, ти душу мою знаєш вельми добре ... Як мені тяжко думки твої збагнути, Боже! Яка їх сила! Я полічив би їх, та їх від піску більше; якби й скінчив, я був би ще з тобою ... Вивідай мене, о Боже, і спізнай моє серце випробуй мене й спізнай мої задуми! Подивись, чи є в мені якась лиха дорога, і веди мене дорогою давньою». Це псалом 139, молитва, написана кілька тисяч років тому. Але от я читаю її і дивуюся: Господи, та це ж все якраз так, як я відчуваю і переживаю, це мій досвід, це про мене і від мене сказано, і навіть цідитячі слова, ця недорікуватість, що намагається виразити, «виспівати» те, що вище слів, – усе це моє. Це означає, що віра живе століттями, значить мільйони людей відчували те ж саме, і наповнюється серце радістю, коли від надмірної віри спалахують ці дивовижні слова: «Та навіть темрява для тебе не занадто темна; і ніч, немов день, світить. Так темрява, як і світло!». У цьому світлі я по-новому бачу світ, незважаючи на всю його темряву, він світить для мене первозданим світлом: дійсно «діла Твої предивні, Ти душу мою знаєш вельми добре ...». Я по-новому бачу і усвідомлю себе, грішного, слабкого, що боїться, поневоленого, і повторюю слова псалма: «Хвалю Тебе, що створив мене так дивно ...». Тому що дане мені це таїнственне внутрішнє знання, тому що можу я дізнатися те, що з висоти, дивне і славне, можу бажати високого проводу і високого життя, можу розрізнити між небезпечною дорогою, що веде до загибелі і дорогою, що веде до вічного життя. І ще багато мені відкривається цієї вірою: дізнаюся, що все в світі говорить про Бога, об'являє Бога, світиться Ним: променистий ранок і нічна темрява, щастя і радість, страждання і горе. І якщо так багато не бачить цього, то тому, що я і подібні мені віруючі виявляємося занадто слабкими свідками віри, тому що з самого дитинства ми оточуємо людину дріб'язковістю, брехнею, навієюмо їй не шукати і не жадати глибини, а бажати маленького і примарного щастя та маленького примарного успіху, тому що приковуємо її увагу до суєти і марноти. І ось заростає в ній тасмний орган світла та любові і світ наповнюється липкими темнотами невіри, скепсису, і далі – егоїзму, ненависті і злоби. Але і в цих сутінках, і в цьому страшному падінні та зраді не покинув нас Бог. І мої слабкі слова про віру в Бога були б порожніми, якщо б, на закінчення, я не визнав віру вже не просто в Бога, а в Ту єдину Людину, в якій Бог прийшов у світ, а в світі – до кожної людини, щоб спасти і відродити її. «Я вірую в Бога». Але Бог – в повноті радості і володіння – відкривається у Христі.

Джерело: Alexander Schmemmann, Credo... Il Simbolo di fede, Lipa, Roma 2012 (Український текст взято з сайту Української парафії св. Сергея і Вахси у м. Румі).

До вашої уваги: Священник - екорцист ієромонах Василь Вороновський якого запитали. - А які засоби захисту від нечистої сили у мирян. - Відповів - 3 практики за 46 років священства бачу, що люди опановуються злим духом через погану Сповідь. Часом при шлюбі соромляться сказати, що жили подружнім життям до вінчання а в інших випадках замовчують гріхи розпусти, аборти. І через таку погану Сповідь людей опановує злий дух. Тому кажу, сповідайтеся добре, не затаюйте гріхів, усі ті Сповіді на яких ви не зізналися у своїх провинах, є святотатством. І диявол таку людину щоразу більше опановує, з'являється страх, а потім нехить йти до церкви, до Сповіді. Найкращий захист перед дияволом - часта Свята Сповідь і Святе Причастя, носіння священного хрестика на собі, медаліка, вервочки. А свячена вода проганяє злого духа. Її можна пити, масувати нею тіло при недугах. І багатьом людям це помагає. Також памятайте, під час недуги слід звертатись до лікарів, довіряти їм своє тіло, але не душу. Душу окрім Бога, недовіряйте нікому. А тому християнин який "лікується" у екстрасенса чи хоче знати своє майбутнє, зраджує Христа, свою віру і вступає в контакт з нечистою силою. Бо Господь посилає хвороби за наші гріхи, щоб ми зрозуміли, життя - це коротка миттєвість за якою Вічність. Хвороба дається для випробування нашої покори.